

giver endvidere fordringshaveren den fordel i forhold til direktivets regel, at det bevismæssigt er lettere at konstatere, fra hvilket tidspunkt der kan beregnes morarenter.

I lyset heraf finder Justitsministeriet, at det må antages at være foreneligt med direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, at opretholde en regel om, at der skal betales morarente, når der er gået (efter forslaget) 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Det må endvidere antages, at der ikke efter direktivet er noget til hinder for at lade 30-dages fristen løbe fra enhver betalingsanmodning, således som det er tilfældet efter rentelovens § 3, stk. 2.

Det foreslås endvidere, at den gældende regel i rentelovens § 3, stk. 2, 3. pkt., tilsvarende skal finde anvendelse, således at skyldneren ikke skal betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af betalingsanmodningen, for så vidt denne forsinkes under forsendelse i mere end 30 dage eller slet ikke kommer frem.

Efter den gældende regel i rentelovens § 3, stk. 2, kan der alene kræves morarenter, hvis betalingsanmodningen indeholder en angivelse af, at manglende betaling medfører pligt til at betale rente (rentepåkrav). Denne skyldnerbeskyttende regel findes ikke i direktivet, og den kan derfor ikke opretholdes inden for direktivets område. I lyset heraf foreslås reglen ophevet, jf. nærmere straks nedenfor.

Lovforslaget er udformet i overensstemmelse med det anførte, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 5 og 6 (den foreslåede § 3, stk. 2, og ændringen i § 3, stk. 3).

Ophævelse af rentepåkravsreglen

Som nævnt ovenfor er det ikke muligt inden for direktivets område (dvs. i visse handelsforhold) at opretholde den gældende regel i rentelovens § 3, stk. 2, om, at der alene kan kræves morarenter, hvis betalingsanmodningen indeholder en angivelse af, at manglende betaling medfører pligt til at betale rente (rentepåkrav).

Hvis den gældende bestemmelse alene ændres således, at der ikke er pligt til at afgive rentepåkrav i (visse) handelsforhold, men derimod i alle andre forhold (herunder bl.a. forbrugerforhold), vil det komplicere rentelovens system, fordi de tilfælde, hvor der skal afgives rentepåkrav, bl.a. vil omfatte forholdet mellem to privatpersoner og forholdet mellem en ikke-erhvervsdrivende kreditor og en erhvervsdrivende debitor. Der vil også kunne opstå problemer med behandlingen af inkassosager ved domstolene mv., fordi det i alle sager vil være nødvendigt at tage stilling til, om

sagen falder i den ene eller den anden kategori. Der henvises i øvrigt til pkt. 4.3.2. nedenfor.

Det kan endvidere virke urimeligt, at små virksomheder eller privatpersoner helt afskæres fra at kræve morarenter, alene fordi de ikke har været bekendt med pligten til at afgive rentepåkrav – og heroverfor står, at skyldnere i almindelighed må formodes at være klar over, at der er pligt til at betale rente i tilfælde af forsinket betaling. Særskilt oplysning herom må derfor normalt anses for overflødig.

I betænkning nr. 1161/1989 om renteloven, side 56 f., anbefalede et flertal i arbejdsgruppen, at oplysningspligten vedrørende konsekvenserne af manglende betaling helt bør udgå af renteloven.

På den anførte baggrund finder Justitsministeriet, at der ikke længere bør stilles krav om afgivelse af et rentepåkrav som betingelse for, at en fordringshaver kan kræve morarenter ved forsinket betaling. Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 (den foreslåede § 3, stk. 2).

4.2.3. Udskydelse af tidspunktet for betaling af morarenter

I direktivets artikel 3, stk. 1, litra c, fastsættes det, at kreditor har krav på morarente ved forsinket betaling. Det er dog en forudsætning, at kreditor har opfyldt sine aftalemæssige og lovbestemte forpligtelser, og at skyldneren er ansvarlig for forsinkelsen.

Bestemmelsen omfatter utvivlsomt den situation, hvor fordringshaverens forhold har hindret betaling, og skyldneren har i så fald ikke efter direktivet nogen pligt til at betale morarente. Direktivet må således antages at give mulighed for at opretholde den gældende regel om såkaldt fordringshavermora i rentelovens § 4, stk. 1.

Direktivet kan heller ikke antages at være til hinder for at opretholde den gældende regel i rentelovens § 4, stk. 2 (om tilfælde, hvor rimelig hensyntagen til kreditor tilsiger, at skyldneren indsætter beløbet i bank eller sparekasse), jf. herved minimumsklausulen i artikel 6, stk. 2.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan direktivet endvidere ikke antages at udelukke en opretholdelse af den gældende regel i rentelovens § 3, stk. 3. Efter denne bestemmelse udskydes (suspenderes) pligten til at betale morarente, hvis skyldneren ikke har været i stand til at indhente de nødvendige oplysninger til bedømmelse af kravets berettigelse og størrelse, jf. nærmere ovenfor under pkt. 3.1.4. Det må således antages at være forudsat i direktivet, at reglerne om pligt til at betale morarente alene finder anvendelse, hvis skyldneren (typisk ved den faktura, som skal være modta-